

SENTÈNCIA 46-95 DE 15 DE NOVEMBRE DE 1995

**Lesions per imprudència.- Perjudici corporal.-
Responsabilitat civil.**

Ponent: M.I. Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M.I. Tribunal de Corts va dictar sentència en data 20 de març de 1995, amb la següent part dispositiva: "FALLEM, que hem de condemnar i condemnem Josep Lluís A.A., com autor responsable d'un delict major de lesions per imprudència de l'article 197 del Codi Penal a la pena de TRES MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL, multa de CINQUANTA MIL PESSETES i pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, condemnem solidàriament Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ a pagar :

Nelly P. esposa de D. les quantitats de 133.220'38 F.F. i de 184.410Ptes per despeses complementàries de desplaçament.

A la Companyia d'Assegurances MAIF la quantitat de TRENTA MIL DUES-CENTES VINT-I-QUATRE FRANCS FRANCESOS AMB SEIXANTA SIS(30.244'66).

A la Caisse Primaire d'Assurances Maladie de l'Indre, la quantitat de 66.096,41 F.F. Deixant-se pel període d'execució de sentència la determinació de les despeses mèdiques.

Desestimen la reclamació efectuada pel "Syndicat des Enseignants".

II.-RESULTANT: Que contra la sentència esmentada interposa recurs de suplicació el Sr. Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ representats pel lletrat Jordi SEGURA COBO, el qual al·lega com a motiu de recurs:

-Per infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil establerta en la sentència.(art.3.9).

Fa referència al import de la indemnització de 25.000 F.F. atorgat a Nelly P. en reparació del seu perjudici de

lleure, que estima exagerat i molt superior a les sumes habitualment atorgades per la jurisprudència existent, tenint en compte l'edat de 43 anys de la víctima, i observa que aquest mateix tipus perjudici en un altre causa sofert per una persona de 16 anys ha estat avaluat per la Sala Penal del Tribunal Superior, per sentència de 14 de juliol de 1994 a la quantitat de 200.000Ptes. D'altra banda considera que la suma de 9.042,40F.F. atorgada a la Companyia d'Assegurances MAIF a títol de les despeses de desplaçament no és deguda o ha de ser valuada de manera inferior. En conclusió demana al Tribunal de reduir a 150.000Ptes el import de la indemnització atorgada en reparació del perjudici de lleure i a la suma de 2.275F.F. la indemnització compensadora de les despeses de desplaçament.

III.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal exposa en el seu escrit de compareixença presentat davant d'aquesta Sala Penal que el recurs interposat per Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ es limita a les disposicions civils de la sentència, i és remet a l'apreciació del Tribunal.

IV.-RESULTANT: Que l'advocat Salvador RAMENTOL en interès de Nelly Jeannette D. i MAIF, Caisse Primaire d'Assurance de l'Indre, Sindicat des enseignants sol·licita la confirmació de la sentència recorreguda, la imposició als recurrents dels interessos legals, per les seves temeritats i mala fe manifestes. En quant a la reparació d'un perjudici corporal lluny de respondre a un criteri matemàtic, s'ha d'apreciar de manera subjectiva, en consideració de la situació personal de la víctima, que en aquest cas ha demostrat suficientment el lloc important que ocupaven dins la seva vida la dansa i la gimnàstica a les quals ara ja no si pot dedicar. Fa ressaltar les despeses de desplaçament reembossades les quals afirma que són perfectament justificades. Estima, per fi que el recurs interposat per Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ és una maniobra dilatòria, justificant la seva condemna al pagament dels interessos legals de les sumes atorgades per la sentència del Tribunal de Corts a partir de la data d'aquesta.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que en matèria de reparació del perjudici corporal, la referència a un barem d'indemnització, si bé necessària a l'harmonització de la jurisprudència, en particular en les hipòtesis en que la víctima no demostra circumstàncies particulars que permetin

de caracteritzar la importància del seu perjudici o no les justifica, no pot dispensar el jutge de fonamentar la seva decisió sobre l'examen de la situació personal de la víctima i de lliurar-se a l'apreciació "in concreto" dels diversos aspectes de perjudici que invoca; que en aquest cas Nelly Pouvier, conservant seqüeles de "limitacions articulars de la línia ternària esquerra i dolors cervicals" que l'han obligat a abandonar la pràctica de tots els seus esports preferits, i sobretot la dansa i el claquer, ha sofert segons el perit VERDAGUER, un perjudici de lleure qualificat de mitjà(4/7); que ha demostrat així com ho demostra la moderació de la sentència del Tribunal de Corts per l'aportació de diversos documents la importància particular que suposava per ella, la pràctica de la dansa i de la gimnàsia, de les quals exercitava una pràctica assídua. Que un perjudici tal no pot doncs seriosament ser avaluat per referència a un cas, al qual el recurrent i el perjudici del lleure sofert per la víctima, era deduït exclusivament de la naturalesa de la seva invalidesa, que la sentència del Tribunal de Corts ha de ser en aquest punt concretament confirmada.

II.-CONSIDERANT: Que la suma atorgada a MAIF, subroga en els drets de la seva clienta a títol de despeses de desplaçaments resultant de l'accident, i que puja a la quantitat de 9.042,40F.F. són perfectament justificades, que no es pot contestar seriosament que les despeses de desplaçament a Andorra per assistir a una audiència objecte més tard d'una pròrroga, hagin estat en relació directa amb l'accident, ni retreure al Tribunal de Corts, d'haver augmentat de 54F.F. i de 700F.F. per arrodonir-les, d'altres sumes atorgades a MAIF.

III.-CONSIDERANT: Que l'article 74 en el seu darrer apartat del Codi Penal, permet al Tribunal de fixar el punt dels interessos legals de les sumes atorgades en data anterior a la que determina el primer apartat del mateix article, que aquesta facultat deixada a la jurisdicció és destinada a sancionar els recursos dirigits a fins dilatoris que tenen per objecte de retardar la indemnització de la víctima. Que el Tribunal de Corts estima per les raons anteriorment exposades, havent en aquest cas de fer aplicar aquest text, en condemnar els recurrents al pagament dels interessos legals a partir de la data de la sentència de Tribunal de Corts.

Vist la legislació vigent, i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1- Desestimar el recurs de suplicació interposat en la present causa en nom i interès de Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ.

2- Confirmar íntegrament els pronunciaments de la sentència del M.I. Tribunal de Corts de data 20 de març de 1995.

3- Condemnar a Josep Lluís A.A. i la Companyia d'Assegurances SCHWEIZ al pagament dels interessos legals de les quantitats atorgades pel M.I. Tribunal de Corts a partir de 20 de març de 1995.

4- Imposar als recurrents les despeses causades pel recurs de suplicació.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.